भवति। उक्तं च।

गुणवत्तरपात्रेण ह्राद्यन्ते गुणिनां गुणाः।
रात्रौ दीपशिखा कान्तिर्न भानावुदिते सति ॥३१९॥

दमनक आह। भो मित्र यद्येवं तत्र नास्ति ते भयं। प्रकोपितो ऽपि
५ स तैर्दुर्जनैस्तव वचनरचनया प्रसादं यास्यति। स आह। भो न
युक्तमुक्तं भवता। लघूनामपि दुर्जनानां मध्ये स्थातुं न शक्यते। उपा
यान्तरं विधाय ते नूनं विघ्नन्ति। उक्तं च यतः।

बहवः पण्डिताः क्षुद्राः सर्वे मायोपजीविनः।
कुर्युः कृत्यमकृत्यं वा उष्ट्रे काकादयो यथा ॥३२०॥

कथा ॥११॥ दमनक आह। कथमेतत्। सो ऽब्रवीत्। अथ कस्मिंश्चिद्वनोद्देशे
मदोत्कटो नाम सिंहः प्रतिवसति। तस्य चानुचरा द्वीपिवायसगोमा
यवः सन्ति। अथ कदाचित् तैरितस्ततो भ्रमद्भिः सार्थभ्रष्टः क्रथनको
नामोष्ट्रो दृष्टः। अथ सिंह आह। अहो अपूर्वमिदं सत्त्वं। ततो ज्ञायतां
किमेतदारण्यमुत ग्राम्यं वेति। तच्छ्रुत्वा वायस आह। भो स्वामिन्
१५ ग्राम्यो ऽयमुष्ट्रनामा जीविविशेषस्तव भोज्यः। तद्यापाद्यतां। सिंह
आह। नाहं गृहागतं हन्मि। उक्तं च।

गृहे शत्रुमपि प्राप्तं विश्वस्तमकुतोभयं।
यो हन्यात् तस्य पापं स्याच्छतब्राह्मणघातजं ॥३२१॥

तदभयप्रदानं दत्वा मत्सकाशमानीयतां येनास्यागमनकारणं पृच्छामि।
२० अथासौ सर्वैरपि विश्वास्याभयप्रदानं दत्वा मदोत्कटसकाशमानीतः।
प्रणम्योपविष्टश्च। ततस्तस्य पृच्छतस्तेनात्मवृत्तान्तः सर्वः सार्थभ्रंशस
मुद्भवो निवेदितः। ततः सिंहेनोक्तं। भो क्रथनक मा त्वं ग्रामं गत्वा
भूयो ऽपि भारोद्वहनकष्टभागी भूयाः। तदत्रैवारण्ये निर्विशङ्को मर
कतसदृशानि शष्पाग्राणि भक्षयन् मया सह वस। सो ऽपि तथेत्युक्त्वा
२५ तेषां मध्ये विचरन्नकुतो ऽपि भयमिति सुखिनास्ते। तथान्येद्युर्मदोत्क